

Floria Tosca. Vooral met de presentatie van de diva toont Carsen het ultieme staaltje egotrip- perij. Tosca domineert tijdens de hele voor- stelling het toneel als de vrouw die weet dat ze bewonderd wordt en er met volle teugen van geniet. Voortdurend speelt ze een spel met haar omgeving en met het publiek: ze schakelt vlekkeloos over van werkelijkheid naar to- neelspel waarbij het overdreven, theatrale ge- baar niet geschuwd wordt. De pathetische ac- teerstijl die achterhaald is in elke hedendaagse operaregie, vinden we hier terug als ironisch commentaar op de oude opvoeringspraktijk. Met *Tosca* tastte Carsen de grens af tussen fic- tie en realiteit, tussen de wereld van het thea- ter en het theater van de wereld.

Ook in *La Bohème* maakt Carsen abstractie van de sentimentele emotionaliteit van Puccini's opera's, om de veristische anekdotiek te over- stijgen. Centraal in zijn encenering staat niet zozeer het liefdesverhaaltje van Rodolfo en Mimi – al kan ook hij er niet omheen, want het loopt als een rode draad doorheen de vier

bedrijven – maar hij toont ons in de eerste plaats het leven van jonge, onbezorgde, le- venslustige kunstenaars en wereldverbeteraars. Met *La Bohème* schetst Carsen ons een lofzang op de jeugd en het jong zijn, maar wel met het besef dat deze jeugd onherroepelijk zal eindig- en. Zo sterft Mimi op het einde van de opera niet als de tragische geliefde van Rodolfo maar als een allegorie van die jeugd die niet kan blijven bestaan. Wat in grote mate ook de kracht van deze produktie bepaalt, is de frisse, spontane acteerstijl van de jonge cast die per- fect op elkaar weet in te spelen en zich met een enorm enthousiasme overlevert aan ironische dikdoenerij en onnozigheden. Deze bohé- miens leven, drinken, vrijen en maken plezier. Zij hebben niets meer te doen met de pathos, de tranerige sentimentaliteit en de *boeketreeks-*romantiek van vele *Bohème*-enceneringen.

Carsen bewijst dat Puccini's opera's nog wel degelijk zeggingskracht hebben wanneer ze worden ontdaan van de ingesleten clichés en oubollige pathetiek waar de opvoeringstra-

ditie van Puccini's opera's een patent op leek te hebben. Carsens heldere, uitgekende en co- herente interpretaties introduceerden een nieu- we maatstaf voor de encenering van deze ver- istische repertoirestukken. De anekdotische verhaaltjes wist hij keer op keer een interes- sante symbolische lading te geven, met rele- vant en boeiend theater als resultaat.

Robin Steins

De Puccini-cyclus wordt in september besloten met de encenering van *Il Trittico*. Naar aan- leiding van deze slotproduktie organiseert de Vlaamse Opera in Antwerpen op zaterdag 6 en zondag 7 oktober een colloquium rond de com- ponist Puccini, waarbij er ook zal worden terugblijkt op de cyclus in de Vlaamse Opera.

theater MALPERTUIS seizoen 96 97

DE TROJE TRILOGIE

Koos Terpstra
regie Sam Bogaerts
met Elise Bundervoet, Lieve Cornelis,
Carla Hoogewijs, Sofie Sente,
Ruud Van der Pluijm
en Eddy Vereycken
13 september - 19 oktober 1996
in Vlaanderen
21 oktober - 16 november 1996
in Nederland

DE BEZOEKER

Eric-Emmanuel Schmitt
regie Tanya M. Zurda
met Sam Bogaerts, Robby Cleiren,
Arnaud Jacobs en Hilde Wils
januari - februari 1997
in Vlaanderen
februari - maart 1997 in
Nederland

RAKET NAAR DE MAAN

Clifford Odets
regie Warre Borgmans
met Anne Denolf, Pol Goossen,
Gert Lahousse, Karen Vanparys,
Alexander van Bergen
en Johnny Voners
april - mei 1997

UIT LIEFDE VOOR MARIE SALAT

Régine Deforges
regie Warre Borgmans
met Monika Dumon
en Karen Vanparys
4 november - 21 december 1996
in Vlaanderen
januari 1997 in Nederland
Selectie Theaterfestival 1996

Toerneeplanning en promotionele begeleiding voor Vlaanderen Verenigde Werkhuizen Thassos vzw tel 03 / 235 04 90 fax 03 / 235 11 05
Theater Malpertuis Stationstraat 25 8700 Tielt tel 051 / 40 18 45 fax 051 / 40 01 49